

Maria Cabalska

Maszkowice, pow. Nowy Sącz

Informator Archeologiczny : badania 5, 89-90

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

MASZKOWICE, pow. Nowy Sącz

Katedra Archeologii Polski Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie

Badania prowadziła dr Maria Cabalak. Finansował U.J. w Krakowie. Ósmy sezon badań. Grodzisko kultury łużyckiej z okresu późnohalastackiego oraz wczesnego i środkowego okresu lateńskiego.

Po dwuletniej przerwie wznowiono badania wykopaliskowe na grodzisku kultury łużyckiej na "Górze Zyndram", położonej 60 m ponad dnem doliny Dunajca. Na przebadanej w b.r. przestrzeni 3,5 ara uchwycono układ stratygraficzny najstarszej fazy osadnictwa oraz jej stosunek zarówno do osady okoliczowej z okresu halastackiego, jak i do grodn opasanego kamiennym wałem. Badany obszar leży przy wschodniej krawędzi wierzchołku oraz w głębi, w środkowych partiach majdanu grodn. Obserwowano wyraźne różnice miąższości nawarstwień, które przy krawędzi były bardzo grube, a wypłycały się w miarę posuwania się w kierunku majdanu wewnętrznego.

Na wschodnim profilu wykopu posadzonego prostopadle do wschodniego brzegu wzniesienia, obserwowano nawarstwienia zniszczonego wału kamiennego, a na powierzchni wykopu odsłonięto odpowiadającą mu chatę z młodziej fazy osadniczej, datowanej na wczesny i środkowy lateń. W poziomie chaty zalegała ceramika późnołużycka, ułamki naczyń jajowatych wykonane z grubo schudzonej gliny, baniaste-beczułkowate ułamki naczyń typu puchowskiego oraz ułamek niezdobionego naczynia wykonanego z grafitu. Pod tym poziomem, pod warstwą kamieni pochodzącą ze zniszczonego wału, zalegała warstwa intensywnie czarnej ziemi, przynależna do młodziej fazy osadniczej z okresu halastackiego. Była ona silnie zniszczona, a w dolnych partiach wyraźnie widocznych w wykopie VIII/1 pogłębiała się nieckowato ku wschodowi, osiągając największą miąższość na samej krawędzi wierzchołku. Powodowało to, że obie odkryte chaty tej fazy odsłonięto tylko w połowie, gdyż dalsze ich części zalegały już w stoku wzniesienia i zniszczono je przy budowie fundamentu wału kamiennego.

Najciekawsza okazała się dolna jama zalegająca pod opisanym układem na głębokości od 60 cm do 4,20 m. Była to rozległa jama oznaczona Nr 2 o średnicy na górnym poziomie około 3,5 m, zwężająca się leżowo w miarę pogłębiania. Wyeksplorowano ją tylko w części wschodniej. Eksploracja będzie jednak kontynuowana w następnym sezonie. Jama ta zawierała duże ilości węgla drzewnego, kości zwierzęcych oraz ceramikę typową dla najstarszej fazy kultury łużyckiej z III okresu brązu. Wystąpiło kilkanaście ułamków naczyń wielobocznych guzowych wykonanych

z czarnej gładkiej gliny oraz towarzyszące im naczyńca jajowate z wylewami tulipanowate odchyłonymi, o powierzchni obmazanej palcami.

MIECHĘCINO, pow. Kołobrzeg
Stanowisko 5

Konserwator Zabytków Archeologicznych w Koszalinie

Badania prowadził mgr Czesław Strzykowski.⁴ Finansował WKZ w Koszalinie.¹ Pierwszy sezon badań: cmentarzysko z wczesnego okresu epoki żelaza.²

Prace wykopaliskowe na cmentarzysku w Miechęcinie /stanowisko 5/ znany w okresie międzywojennym /wówczas stanowisko 1/ z odkrycia co najmniej 2 grobów skrzynkowych, były kontynuacją badań weryfikacyjnych prowadzonych w 1970 i 1971 r. na zlecenie KZA w Koszalinie.

Cmentarzysko znajduje się we wschodniej części świątyni usytuowanej w centralnej części wzgórza, położonego na lewym brzegu Parsęty, około 750 metrów na północny-wschód od wsi Miechęcino.³

Zbadano obszar 25 m², na którym odkryte 5 grobów skrzynkowych, wzniesionych z płaskich płyt granitowych, dodatkowo wzmocnionych mniejszymi kamieniami polnymi. Konstrukcje kamienne grobów oraz materiał zabytkowy były częściowo zniszczone przez wybieranie piasku.⁴ Względnie prace ładne. Groby posiadały w większości pokrywy skrzyn w postaci dachowych, płaskich płyt z granitu oraz niewielkie bruki z drobnych kamieni na dnie, na których stawiano urny i inne naczyńca.⁵

Wśród materiału zabytkowego przeważają naczyńca, na ogół urny baniaste z krótką szyjką oraz pokrywy osapkowane z nakładką i niszczkami, niektóre ornamentem jodełki względnie kółek koncentrycznych w obramowaniu podłużnych brzoś. Znalezione również talersz krążkowy, fragmenty pierścienia z drutu brązowego, kawałki blaszki z brązu oraz brzośki z żelaza.⁶

Część odkrytego materiału oraz konstrukcja grobów pozwala datować cmentarzysko na wczesną fazę epoki żelaza, z możliwością przesunięcia jego chronologii do wczesnego okresu lateńskiego.⁷

NOWA HUTA-PLESZÓW
Stanowisko II

patrz neolit

NOWY DWOREK, pow. Świebodzin

patrz wczesne średniowiecze